

Ledaren

► Vi var nog många som ville trycka på pausknappen under Masters 2011...

Mardrömmen bara fortsatte. US Masters är antagligen den major Rory helst vill vinna i år, av det enkla skälet att det är den enda han inte vunnit.

Han kan i år ta en "career slam", och skulle han även vinna US Open i sommar så har han en Rory slam.

Första gången jag hörde talas om honom var på Mauritius 2006. Jag träffade två irländare i en bar (var annars?) som talade om ett underbarn som hade satt nytt banrekord på Royal Portrush, Dunluce Links: 61 slag. Rory var då 16 år.

Under åren som följde noterade jag att han hade en ganska slängig stil. Han rörde sig inte direkt med någon atletisk grace.

Axlarna hängde, fötterna släpade. Och den slängiga stilen gick igen i resultatet. Han kunde vinna en major med sju slag för att sedan missa tre kvalgränser. Ett episkt 2012 förbyttes mot ett magert 2013. Han vann för första gången det året så sent som i december – i Australien.

Rory har förändrats. Nu tränar han mer målmedvetet och hårdare än de flesta. Att han missade årets första kvalgräns behöver inte betyda att han går ett nytt 2013 till mötes. Jag hoppas inte det för det här är en kille golfvärlden behöver.

FRÅN SVENSK horisont känns det också välkommer att Alexander Norén verkar ha fått bukt med sin enfterhängsna handskada. En bra inledning på året lovar gott för resterande säsong. Du möter honom på sidan 48.

DESSUTOM HAR VI träffat Christian Lundin, banarkitekten som ska förvandla Ekerum till ett öländskt Pinehurst (sidan 76).

Varmt välkommen till ett nytt nummer av Golf Digest. **G**

TV på gränsen till nervsammanbrott

TOMMY JEPSSON
Chefredaktör

The *Walking Dead* kan mycket väl vara den mest spännande tv-serie jag sett. Jag har aldrig haft något större intresse för vare sig vampyrer eller zombies, tvärtom. Därför dröjde det länge innan jag började titta. När jag väl började, såg jag serien på

det sätt som man numera tittar på tv – ibland i timplånga sjok, flera avsnitt åt gången, långt in på småtimmarna. Ibland bara korta snuttar.

Det tog tid. Ett avsnitt är 45 minuter men för mig kunde de ta dubbla tiden att se.

Jag var tvungen att avbryta tittandet flera gånger under varje avsnitt eftersom det var så outhärdligt spännande. Jag tryckte på paus för att ladda mentalt innan jag tittade vidare. Det nya sättet att göra tv är att dra ut på de spännande momenten i evighet. Varje avsnitt kryllar av cliffhangers i parallella handlingar.

Därvidlag påminner *The Walking Dead* väldigt mycket om golf på tv. Det bästa exemplet är antagligen sändningen från US Masters 2011.

Rory McIlroy hade gjort tre bogeys totalt i tävlingen när han klev upp på 10:e tee på

söndagen. När dagen började ledde han med fyra slag. Efter nio spelade hål var han bara ett slag före och nänstans framför honom hörde han publikens jubel. I hans öron måste det ha låtit olycksbådande.

Året innan hade Lee Westwood befunnit sig i samma situation, jagad av Phil Mickelson, och han berättade efteråt att han drabbats av illamående, känt sig fysiskt sjuk.

Rory kände igen symtomen. På den tiden hade han en tendens att hooka bollen under press, och det var precis det som hände nu. Bollen träffade ett träd och studsade inte turligt höger utan ännu mer till vänster. Den landade vid Berckmans Cabin. Därifrån slog han bollen över fairway till den andra klippningen. Han missade green därifrån. Bollen la sig till vänster, mellan två träd.

Under söndagens sista nio hål gjorde Rory fyra bogeys, en dubbelbogey och en trippel.

Det var plågsam tv, och både Rory och jag ville trycka på paus för att kunna ladda om mentalt. Det gick inte.